

Artikelserie om EU:s skogslagar, del 2

Direktivet om förnybar energi (REDIII)

*Med EU:s nya lagstiftningsakter på klimat- och miljöområdet står Europa inför förändringar som kommer påverka både natur och näring i hela unionen. Förändringarna är många och inte alltid lätta att hänga med i. Som ett första steg i att öka kunskapen om hur lagstiftningsakterna kommer att påverka lokal nivå lanserar Småland Blekinge Halland South Sweden (SBHSS) en artikelserie om centrala europeiska lagstiftningsakter på skogsområdet. I artikelseriens tre inledande delar kommer **Naturrestaureringsförordningen, Förordningen om markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk (LULUCF)** och **Direktivet om förnybar energi (REDIII)** att behandlas. Gemensamt för dessa lagar är att en framgångsrik implementering utgör en nyckel för att Sverige och EU ska nå målen för den gröna omställningen, men med detta arbete följer också nya utmaningar som kommer att påverka skogs-, jord- och vattenbruk i Småland-Blekinge-Halland. I den andra delen tar vi oss an **Direktivet om förnybar energi**. Vad innebär lagen generellt? Varför lagstiftar EU på området? Och vad betyder de nya bestämmelserna för skogsnäringen i Småland-Blekinge-Halland? Dessa frågor och mycket annat kommer att behandlas i denna artikel.*

Bakgrund – SBHSS Påverkansarbete

SBHSS Brysselkontor har flera huvudsakliga uppgifter, varav en är att bevaka och främja ägarnas intressen på europeisk nivå (SBHSS ägare – regionerna i Småland, Blekinge och Halland samt Linnéuniversitetet). Detta sker bland annat genom analyser av lagförslag inom de fokusområden som identifierats som viktiga av SBHSS ägare. I relation till detta bedriver SBHSS ett aktivt påverkansarbete inom energi-, skogs-, och vattenpolitiska frågor. Som en del av SBHSS policybevakning (lagstiftning och initiativ) och påverkansarbete har samarbetet sedan 2021 följt flera lagstiftningsakter relaterade till skogliga frågor. Ambitionen har varit att följa akterna från ax till limpa, från dess att förslagen presenterats av EU-kommissionen, till att lagarna förhandlas och beslutas av Europaparlamentet och Europeiska unionens råd, även kallat rådet eller ministerrådet (EU-kommissionen kan förenklat liknas vid EU:s regering med rätt att lägga fram initiativ och lagstiftningsförslag. Europaparlamentet och ministerrådet är EU:s två lagstiftande institutioner). SBHSS har på egen hand, och tillsammans med andra Brysselbaserade aktörer, bedrivit ett aktivt påverkansarbete under lagstiftningsprocessens gång, bland annat genom att föra en dialog med EU:s institutioner och involverad nationell nivå. För att samordna SBHSS i skogsrelaterade EU-frågor har en särskild grupp inrättats, bestående av både regionpolitiker och sakkunniga tjänstepersoner, under benämningen *Rapportörsgrupp för skog*.

Direktivet om förnybar energi, som i sin tredje uppdatering ofta förkortas **REDIII** (Renewable Energy Directive III), är en vidareutveckling av den lagstiftning som först introducerades 2009 och senare reviderades 2018. Den nya versionen trädde i kraft i november 2023 och markerar därmed slutet på förhandlingarna på EU-nivå. Småland-Blekinge-Hallands regioner har följt förhandlingarna kring direktivet om förnybar energi med olika infallsvinklar. Förutom de energipolitiska aspekterna har frågor om **bioekonomi, bioenergi och skogens avgörande roll i**

den gröna omställningen varit centrala. Nu börjar en ny fas – implementeringen på nationell nivå, som ska vara genomförd **senast den 21 maj 2025**. Vid denna brytpunkt uppstår naturligtvis flera frågor: Vad innebär den slutliga lagen? Hur påverkar den skogsnäringen och andra aktörer? Och vilka utmaningar och möjligheter står Sverige inför i detta nya regelverk? I följande delar kommer rapportörsgruppen för skog att på ett så konkret och lättöverskådligt sätt som möjligt att försöka reda ut dessa frågor.

Till skillnad från Naturrestaureringsförordningen och LULUCF är REDIII ett **direktiv, inte en förordning**. Ett direktiv fastställer mål som medlemsländerna ska uppnå, men det överlåter åt varje land att själv välja hur dessa mål ska implementeras i den nationella

EU och skogen?

Den europeiska mandatperioden 2019–2024 präglades i mångt och mycket av EU:s miljö- och klimatengagemang inom ramen för den Gröna given – EU:s övergripande strategi för att hjälpa unionen att bli klimatneutralt till 2050. Som ett led i att förverkliga den Gröna given behandlades under föregående mandatperiod en ovanligt stor mängd rättsakter på miljö- och klimatområdet. För att EU:s medlemsländer ska uppnå klimatneutralitet måste varje sektor bidra till att minska totala utsläpp av växthusgaser. Så även skogs- och markanvändningssektorerna. Skogssektorns bidrag till målen i den Gröna given stakas ut i EU:s skogsstrategi för 2030. Denna strategi har sedan 2021 varit huvudfokus för SBHSS rapportörsgrupp för skogs arbete på europeisk nivå. Flera viktiga revideringar av lagstiftningsakter som rapportörsgruppen följt under de senaste åren annonserades genom strategin, däribland direktivet om förnybar energi.

Det sägs ofta att EU saknar en skogspolitik. Det är en sanning med modifikation, eftersom EU:s skogsrelaterade engagemang utgår från unionens befogenheter på framför allt miljö- och klimatområdet. Även om unionen inte har en egen skogspolitik, kan skogsfrågor alltså regleras genom bredare klimat-, miljö- och konsumentlagstiftning, vilket skapar gemensamma spelregler och hjälper medlemsländerna att tackla gränsöverskridande problematik.

Introduktion - REDIII

Syftet med det REDIII (hädanefter refererad till som förnybarhetsdirektivet) är att ytterligare accelerera EU:s övergång till ett hållbart energisystem genom **att öka andelen förnybar energi och minska beroendet av fossila bränslen**. Den första versionen av lagen antogs år 2009 och satte målet att nå 20 % förnybar energi till 2020. År 2018 reviderades direktivet med ett nytt mål, 32 % förnybar energi till 2030. **I ljuset av den Gröna given och klimatlagen gjordes ytterligare en översyn 2021, vilket ledde fram till det tredje förnybarhetsdirektivet (därav REDIII). Det nya direktivet fastställer ett mål på minst 42,5 % förnybar energi till 2030.** År 2021 låg unionsandelen på drygt 22 % (i Sverige cirka 65 %), vilket innebär att en fördubbling av andelen förnybar energi krävs inom ett decennium. I denna omställning spelar skogen en central roll, inte bara genom sitt bidrag till bioenergi och bioekonomi, utan också genom sina multifunktionella värden och kapacitet för kolinlagring. REDIII betonar därför vikten av att skydda biologisk mångfald och minska klimatpåverkan från energiproduktion kopplad till

skogliga resurser. Utöver strikta hållbarhetskriterier för användning av biomassa inför REDIII även sektorspecifika mål för områden där utfasningen av fossila bränslen går långsamt:

- **Transportsektorn:** 14,5 % minskning av växthusgasintensiteten *eller* minst 29 % förnybar energi i transportsektorn till 2030.
- **Byggsektorn:** Indikativt mål på 49 % förnybar energi senast 2030.
- **Industrisektorn:** 1,6 % årlig ökning av förnybar energi, med specifika mål för vätgas (42 % förnybar vätgas till 2030 och 60 % till 2035).
- **Värme och kyl-sektorn:** 0,8 % årlig ökning fram till 2026, därefter 1,1 % årlig ökning till 2030.

Den **Europeiska Gröna given** lanserades 2019 och är en vision med politiska initiativ som banar väg för en grön omställning i EU, med klimatneutralitet senast 2050 som slutmål. För att säkerställa målet har EU antagit en **klimatlag** som fastställer juridiska ramar. **Fit for 55-lagstiftningen** är en del av detta arbete och syftar till att minska växthusgasutsläppen med minst 55 % till 2030 jämfört med 1990 års nivåer.

REDIII är en del av ett omfattande lagstiftningspaket, "[Fit for 55-paketet](#)", som syftar till att höja ambitionsnivån i befintlig lagstiftning för att uppfylla målen i [EU:s klimatlag](#). Detta paket utgör en kärnkomponent i den [Europeiska Gröna given](#) och [REPowerEU-initiativet](#), vilka tillsammans fungerar som verktyg för att konkretisera EU:s vision om klimatneutralitet. Genom att anpassa regelverket till klimatlagens krav stärker det medlemsländernas åtaganden och skapar en gemensam, bindande väg framåt. Eftersom **energisektorn står för över 75 % av EU:s**

växthusgasutsläpp spelar direktivet en avgörande roll i att nå klimatmålen. Genom ökad användning av förnybar energi kan man även möta andra miljöutmaningar, såsom förlust av biologisk mångfald.

I likhet med exempelvis Naturrestaureringsförordningen ska medlemsländerna ta fram egna **nationella energi- och klimatplaner** (NECP). I dessa planer ska det framgå hur man planerar att bidra till det övergripande EU-målet om minst 42,5 % förnybar energi till 2030, ett arbete som i Sverige leds av **Energimyndigheten** tillsammans med **Naturvårdsverket**. [Sverige presenterade en uppdaterad NECP](#) i juli 2024. I den framgår det att Sverige 2022 hade 66 % förnybart, men att andelen kommer sjunka till 64 % till 2025 för att sedan öka till 67 % till 2030. Detta innebär att Sverige redan uppfyller kravet på minst 42,5 % förnybar energi till 2030, men vissa sektorspecifika mål kommer fortfarande att kräva betydande anpassningar från svensk sida. Detta gäller inte minst utvinningen av **energi från biobränslen, där användningen av skog- och agrobiomassa regleras**. Listan här under ger en överblick över vilka områden med respektive artikel i direktivet som kan vara av intresse för den regionala nivån. I efterföljande avsnitt analyseras dessa artiklar närmare för att förstå hur specifika mål kan komma att påverka energiproduktion och -försörjning i Sverige och för regionerna.

Med **agrobiomassa** menas biomassa från jordbruksmark som består av åkermark, betesmark och slåtteräng.

- Artikel 15a: Integrering av förnybar energi i byggnader
- Artikel 15b: Kartläggning av områden som krävs för nationella bidrag till det övergripande unionsmålet till 2030 för förnybara energikällor
- Artikel 15c: Accelerationsområden för förnybar energi
- Artikel 22a: Integrering av förnybar energi i industrin
- Artikel 24: Fjärrvärme och fjärrkyla
- Artikel 25: Ökning av förnybar energi och minskning av växthusgasintensiteten i transportsektorn
- Artikel 26: Särskilda regler för biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassabränslen som framställs ur livsmedels- och fodergrödor
- Artikel 29: Hållbarhetskriterier och kriterier för minskade växthusgasutsläpp för **biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassabränslen**

Djupdykning i dessa artiklar

Artikel 15a berör **integrering av förnybar energi i byggnader**. För att främja användningen av förnybar energi inom byggsektorn ska medlemsstaterna sätta upp nationella mål med sikte på att uppnå **minst 49 % förnybar energi i byggnaders slutliga energianvändning till 2030**. För att nå dessa mål ska medlemsstaterna införa åtgärder i sina byggregler och stödsystem för att öka användningen av förnybar el och värme, samt krav på lägstanivå av förnybar energi i nya byggnader och vid större renoveringar. Offentliga sektor på såväl nationell, regional och lokal nivå förväntas leda detta arbete genom gott exempel när det kommer till offentligt ägda eller drivna byggnader, och samarbete med lokala myndigheter uppmuntras.

Artikel 15b och **15c** behandlar den nationella kartläggningen av förnybar energi och identifieringen av **accelerationsområden**. I Sverige har Energimyndigheten fått i uppdrag att genomföra denna kartläggning och utpekning, med rapportering till regeringen senast den **25 oktober 2025** och vidare till EU-kommissionen senast den **21 februari 2026**. Direktivet betonar även vikten av att medlemsstaterna samordnar detta arbete med regionala och lokala myndigheter för att underlätta en snabbare utbyggnad av projekt för förnybar energi.

Ett **accelerationsområde** är ett land-, havs- eller inlandsvattenområde som en medlemsstat har pekat ut som särskilt lämpligt för etablering av anläggningar för förnybar energi.

Artikel 22a belyser hur integreringen av **förnybar energi i industrin** är en nyckelkomponent i EU:s strategi för minskade koldioxidutsläpp. Medlemsstaterna förväntas därför öka andelen förnybar energi i industrins slutliga energianvändning på **minst 1,6 % per år till 2030**. För att detta mål ska kunna nås utan att riskera europeiska företags konkurrenskraft ska medlemsstaterna skapa marknadsvillkor och -incitament för att ersätta fossila bränslen. Dessutom ska minst 42 % av det väte som används i industrin komma från förnybara bränslen av icke-biologiskt ursprung senast 2030, och 60 % 2035.

I Sverige har den slutliga energianvändningen legat på 350–400 TWh per år under perioden 1970–2023.

Artikel 24 reglerar målen för förnybar energi för **fjärrvärme och fjärrkyla**. Medlemsstaterna förväntas öka andelen förnybar energi i sina fjärrvärme- och fjärrkylesystem med i genomsnitt **2,2 procentenheter årligen mellan 2021 och 2030**, baserat på nivåerna från 2020. Uppvärmningssektorn

är en stor del av energimarknaden som årligen omfattar nästan 100 TWh energi och omsätter 100 miljarder kronor. För Sveriges del, där fjärrvärmemarknaden nästan helt övergått från fossila till förnybara bränslen, kan en årlig ökning på 2,2 procentenheter bli utmanande. Detta beror på att de lågt hängande frukterna redan har plockats – det mesta av den fossila energin är urfasad och ersatt med biobränslen, avfall och andra förnybara källor. Ytterligare ökningar kräver betydande investeringar i ny teknik och infrastruktur, såsom ännu effektivare biobränsleanvändning. Mot bakgrund av att **REDIII dessutom inför restriktioner för vissa biobränslen**, exempelvis för användning av sågtimmer och rötter, blir utmaningen för Sverige inte bara i att uppnå målet, utan också i att göra det på ett sätt som balanserar klimatmål med ekonomisk och praktisk genomförbarhet.

Artikel 25 och 26 sätter upp mål för en **ökning av förnybar energi och minskning av växthusgasintensiteten i transportsektorn**. Varje medlemsland ska säkerställa att man senast 2030 antingen uppnår ett mål om **minst 29 % förnybart** i den slutliga energianvändningen, eller att **växthusgasintensiteten i sektorn minskar med minst 14,5 %** jämfört med ett fossilt referensvärde. Dessa mål innebär en betydande höjning av ambitionsnivån jämfört med det tidigare förnybarhetsdirektivet (RED II) från 2018, som fastställde en målsättning på 14 % förnybar energi i transportsektorn till 2030. Av detta ska **minst 5,5 % vara avancerade biodrivmedel eller syntetiska bränslen**, vilka endast produceras i experimentanläggningar. I artikel 26 framgår det även att biomassabränslen inom transportsektorn som framställs ur livsmedels- och fodergrödor, inte får överstiga 7 % av energianvändning inom transportsektorn. För bränslen med hög risk för indirekt ändrad markanvändning som framställs ur livsmedels- och fodergrödor, får deras andel inte överstiga användningsnivån från år 2019. Dessa ändringar syftar till att **begränsa användningen av biodrivmedel som kan ha negativa effekter på livsmedelsförsörjningen och miljön**, samtidigt som de uppmuntrar till användning av mer hållbara alternativ inom transportsektorn.

Biodrivmedel delas in efter råvaruursprung: *livsmedels- och fodergrödor* (ex. majs, soja) samt *avancerade biomedel* (ex. avfall, restprodukter från skog). Förnybara bränslen av icke-biologiskt ursprung, som vätgas, räknas som syntetiska bränslen.

För att uppnå dessa mål krävs satsningar på förnybara bränslen av icke-biologiskt ursprung, som vätgas. Endast drivmedel som uppfyller hållbarhetskriterierna kan räknas in i målen, vilket innebär att **biobränslen från exempelvis skogs- eller jordbruksmark med hög biologisk mångfald inte klassas som hållbart**. Genom [avskogningsförfordningens regelverk](#), som träder i kraft 31 december 2025, introduceras system för att visa att bränslet inte kommer från skogar med höga naturvärden. Mer om avskogningsförfordningen kommer i del 4 av SBHSS artikelserie om EU:s skogslagar.

Undantag från **kaskadprincipen** tillåts för att säkra energiförsörjningen eller vid särskilda lokala omständigheter, men måste rapporteras till EU-kommissionen årligen, som har rätt att ge ett offentligt yttrande om undantagen.

Artikel 29 berör hållbarhetskriterier för **minskade växthusgasutsläpp för biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassabränslen**. Direktivet medför att **användningen av biomassa från primärskog, urskog och skog med hög biologisk mångfald samt utnyttjande av rötter och stubbar inte räknas som hållbar. Även torvmark ska skyddas från användning för energiutvinning.**

Dessutom införs **kaskadprincipen**, som innebär att

råmaterial först ska användas för högkvalitativa ändamål, som byggmaterial, medan avverkningsrester (grenar och toppar, GROT) och avfall kan användas för bioenergi. REDIII tillämpar också mer ambitiösa kriterier för växthusgasutsläpp för existerande biobaserade anläggningar och inte bara nya. Syftet med de striktare hållbarhetskriterierna är att **öka andelen skoglig biomassa som går till produktion av långvariga produkter som lagrar kol**. Därtill sänker man tröskeln för att applicera hållbarhetskriterier för småskaliga förnybara energianläggningar om 5 MW (i stället för 20MW för REDII 2018).

Denna "detaljreglering" av hur och till vad svensk skog får användas är något som regeringen kritiserade i sin [faktapromemoria för REDIII](#). Vad gäller REDIII framhöll den svenska regeringen att man välkomnar direktivets bindande mål till 2030 om 42,5 % och att detta anpassas till EU:s arbete med att minska växthusgasutsläppen med minst 55 % till 2030. Regeringen är dock kritisk till att öka detaljregleringen av *hur* målen för ökad andel förnybar energi ska uppnås, liksom att regelverket kring bioenergens hållbarhet revideras innan det går att utvärdera effekten av de regler som började tillämpas i juli 2021.

Sammanfattning och reflektion

Huvudsyftet med REDIII är att ytterligare **accelerera EU:s övergång till ett hållbart energisystem** genom att öka andelen förnybar energi och minska beroendet av fossila bränslen. För Sverige, som redan har en hög andel förnybar energi, ligger utmaningen med implementeringen av REDIII inte kanske inte främst i att uppnå målet om 42,5 % förnybar energi, utan snarare i att **hantera målkonflikter**. Detta gäller särskilt inom områden som biomassa och markanvändning. För att uppnå kraven i direktivet kan endast drivmedel som uppfyller hållbarhetskriterierna räknas in, vilket innebär att **biobränslen från exempelvis skogsmark med hög biologisk mångfald inte klassas som hållbart**. Trots att biodrivmedel i sig utgör ett förnybart bränsle i REDIII, begränsas alltså vilken typ av skog och skogsmaterial som får användas till biomassa för att man ska uppnå hållbarhetskriterierna.

Tydligt är att Sverige redan har en stark position inom vattenkraft, vindkraft och bioenergi, men att direktivet kräver ytterligare insatser i sektorer där utvecklingen hittills varit långsam, såsom transport och byggnader. Dessa områden blir avgörande för att säkerställa att Sveriges framgång inom förnybar energi också kan möta EU:s krav och bidra till en hållbar omställning utan att skapa motsättningar mellan olika samhällsmål.

Något att ha i åtanke när det gäller implementeringen av REDIII är att den kommer att följas upp och utvärderas löpande under de kommande åren. Detta grundar sig i att EU-

kommissionen ännu inte har full klarhet i hur vissa åtgärder faktiskt kommer påverka koldioxidutsläppen. För i slutändan handlar förnybarhetsdirektivet om att göra just det – minska EU:s koldioxidutsläpp med 55 % till 2030, enligt Fit for 55. Om nuvarande regler inte visar sig tillräckliga kan EU-kommissionen föreslå justeringar för att bättre stödja måluppfyllelsen. Därför planeras flera rapporter och utredningar inom olika sektorer. Till exempel ska EU-kommissionen senast 2027 offentliggöra en utredning om effekterna av medlemsstaternas stödsystem för biomassa, inklusive deras påverkan på biologisk mångfald, klimat och miljö, samt eventuella marknadssnedvridningar. Rapporten ska också bedöma möjligheten till ytterligare restriktioner för stödsystem för biomassa. För regioner som Småland-Blekinge-Halland, där utvinningen av exempelvis skogsbiomassa utgör en betydande del av energiförsörjningen, är det avgörande att följa denna utveckling och kunna anpassa sig till eventuella förändringar i regelverket.

Behovet av dessa utredningar och delrapporter visar på komplexiteten i den lagstiftning som tagits fram, samt osäkerheten kring hur den faktiskt kommer att tillämpas i olika medlemsländer. Detta gör att övervakningen av målen och de olika delmålen blir desto viktigare. För att följa utvecklingen påbörjade EU-kommissionen i november 2024 lanseringen av en unionsdatabas för förnybara bränslen, vilken ska säkerställa spårbarhet för biodrivmedel och förnybar energi, vilket också syftar till att förebygga bedrägerier. Som en del av REDIII måste medlemsstaterna säkerställa att ekonomiska aktörer som hanterar förnybara bränslen själva rapporterar sina transaktioner till unionsdatabasen inom 72 timmar. I Sverige är detta implementerat i [lagen om hållbarhetskriterier](#) och [avskogningsförordningen](#).

EU-kommissionen kommer dessutom senast den 31 december 2027 lägga fram ett förslag på lagstiftning som främjar energi från förnybara energikällor även efter 2030. Det vill säga att det med största sannolikhet kommer komma någon form av **fjärde förnybarhetsdirektiv, en REDIV, som gäller från 2030 och framåt**. Med det följer att SBHSS på hemmaplan behöver analysera vilka områden som potentiellt kan hamna i fokus i våra regioner och hur det kan påverka regionala intressen. Med rätt förberedelser och ett starkt samarbete finns goda möjligheter att bidra till en hållbar energiförsörjning som både gynnar klimatet och långsiktigt stärker regionernas intressen.

Viktiga tidsfrister och mål

Senast 2025	EU-kommissionen kommer med eventuella stödinsatser för implementering av direktivet (art. 15). Nationell kartläggning av territorium för att identifiera tillgängliga områden som är nödvändiga för att uppföra verk för förnybar energi (art. 15b). Medlemsstaterna ska upprätta eller utse kontaktpunkter för digitalt ansöknings- och tillståndsförfarande (art. 16).
---------------------------	---

	Medlemsstaterna ska säkerställa att ogiltiga ursprungsgarantier annulleras inom sex månader för att främja transparens och trovärdighet i energimarknaden (art. 19). EU-kommissionen publicerar en rapport om införandet av en unionstäckande miljömärkning (art. 19). Öka andelen förnybar energi i värme- och kylsektorn med minst 0,8 procentenheter per år i genomsnitt (art. 23). EU-kommissionen ska utvärdera om reglerna för avancerade biodrivmedel och biogas främjar innovation, minskar växthusgasutsläpp och förhindrar dubbelräkning av förnybar energi, och vid behov föreslå ändringar (art. 28).
Senast 2026	Berörda nationella myndigheter antar en eller flera planer för accelerationsområden för förnybar energi (art. 15c).
Senast 2027	EU-kommissionen publicerar rapport om hur biomassa påverkar biologisk mångfald, klimat och miljö, samt utvärderar behov av ytterligare restriktioner (art. 3). EU-kommissionen ska analysera utvecklingen av REDIII och utforma ny lagstiftning, en "REDIV", som ska träda i kraft efter 2030 (art. 33).
Senast 2028	EU-kommissionen publicerar utvärdering om förnybara bränslen av icke-biologiskt i industri och transportsektorn, samt utvärderar behov av regeländringar (art. 27).
Senast 2030	Säkerställa att andelen energi från förnybara energikällor i unionens slutliga energianvändning är minst 42,5 % (art. 3). Sträva efter att öka andelen energi från förnybara energikällor i energianvändningen till minst 45 % (art. 3). Fastställa ett vägledande mål för innovativ teknik för förnybar energi på minst 5 % av nyinstallerad kapacitet för förnybar energi (art. 3). Minst 49 % energi från förnybara energikällor i byggsektorn i unionens slutliga energianvändning i byggnader (art. 15a).

	Öka andelen förnybar energi i industrins slutliga energianvändning på minst 1,6 % per år till 2030 (art. 22a). Minst 42 % av det väte som används i industrin ska komma från förnybara bränslen av icke-biologiskt ursprung (22a). Från 2025 öka andelen förnybar energi i värme- och kylsektorn med minst 1,1 procentenheter per år (art. 23). Öka andelen förnybar energi i sina fjärrvärme- och fjärrkylesystem med i genomsnitt 2,2 % årligen (art. 24). Öka andelen förnybar energi i transportsektorn med minst 29 %, <i>eller</i> minskning av växthusgasintensiteten med minst 14,5 % (art. 25).
Senast 2035	Minst 60 % av det väte som används i industrin komma från förnybara bränslen av icke-biologiskt ursprung (art. 22a).

Länkar för granskning och vidare läsning:

[Europaparlamentets och Rådets direktiv \(EU\) 2023/2413 om främjande av energi från förnybara energikällor](#)

[Sveriges uppdaterade nationella energi- och klimatplan för 2021–2030](#)

[Energimyndigheten: Så påverkar REDIII transportmålet och hållbarhetskriterier](#)

[Energimarknadsinspektionen: Förnybarhetsdirektivet](#)